

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάτμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν εὐγνώμημα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶναι προκληρωταὶ δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 45. — Ἐν σφ' Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδύλου, 117, Ἐναντι Χρυσοκρηλατώσεως

Περίοδος Β' — Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Ἰουλίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 27

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 222.)

Ὁ Ἑρρίκος, εἰς τὸν ὅποιον ἔπεσε τὸ καθήκον τοῦ συνηγόρου, μὲ φωνὴν συγκινημένην ἀπὸ τὴν φρίκην τῶν καταθέσεων τὰς ὁποίας ἤκουσε, προσπάθει νὰ εὐρῆ ἐλαφρυντικὰς τίνας περιπτώσεις, νὰ ἐλαύσῃ τὸν οἶκτον τῶν δικαστῶν· ἀλλ' ἡ ἀγόρευσις του δὲν πείθει κανένα, οὔτε τὸ δικαστήριον, οὔτε τὸ ἀκρατήριον, οὔτε τὸν κατηγορούμενον, οὔτε αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Τότε ὁ κ. Μασσαὶ συγκεφαλαιώνει συντόμως τὰ γεγονότα, ἀναιρεῖ μὲ ὀλίγας λέξεις τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ συνηγόρου καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸ δικαστήριον ν' ἀποφανθῇ ἂν ὁ κατηγορούμενος εἶνε ἔνοχος. Ὁκτὼ ἀποικοί — ἐλληχθέντες μεταξὺ τῶν ἐντιμοτέρων — ἀποσύρονται νὰ διασκεφθοῦν μὲ τὸν ἱατρὸν Λωμόνδον, τὸν Βέμπερ, τὸν Βρανδεβένην καὶ τὸν Γεράρδον. Μετ' ὀλίγην ὥραν ἐπιστρέφουν εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ ὁ Βέμπερ ὡς προϊστάμενος τῶν ἐνόρκων, ἀναγινώσκει τὴν ἐτυμηγορίαν.

— Παμφήφει, ὁ κατηγορούμενος εἶνε ἔνοχος!

Σοβαρῶς ὁ κ. Μασσαὶ ἀναγγέλλει ὅτι κατὰ τὸν νόμον πρέπει νὰ τῷ ἐπιβληθῇ θανατικὴ ποινὴ. Ἀμέσως ὁ δολοφόνος ὀδηγεῖται εἰς ἀπομακρυσμένην πλατείαν, δυνατὴ δὲ συμπυροκρότησις ἀναγγέλλει ὅτι ὁ κακούργος ἔδωκε δίκην τῶν πράξεών του.

Ἐπειτα ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Μπενόνη.

Ὁ Λεβαντίνος οὗτος, τοκογλόφος, αἰσχροκερδής, κλεπτικαποδόχος, φίλος τῶν χειροτέρων κακούργων, ἦτο ὑποκείμενον πολὺ ὀλίγον καθὼς πρέπει καὶ

ἄξιζε νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρῶς. Ἀλλ' ἐδῶ μεσολαβεῖ ὁ ἱατρὸς, συνηγορεῖ εὐγνώμως ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις κτείστησεν ἀκίνδυνον τὸν Ματάδου καὶ ὅστις ἐπὶ πλέον ἀπέδωκεν ὅλον τὸν χρυσὸν τὸν ὁποῖον ἀπέκρυπτε, καὶ ἀποφατίζεται νὰ μὴ ὑποστῇ καμμίαν σωματικὴν ποινὴν ὁ Μπενόνη, ἀλλὰ νὰ ἐξορισθῇ. Ὁ κ. Μασσαὶ

ἀπὸ τοῦτο λαμβάνων παράδειγμα, λέγει πρὸς τὸ πλῆθος·

« Ἄς γίνῃ γνωστὸν εἰς ὅλους ὅτι ἀπὸ σήμερον καταλύθη ἐδῶ ἡ βασιλεία τοῦ ἐγκλήματος. Εἰς τοὺς κακούρους ἐπιφυλάσσεται ἡ τύχη ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐτούφεκίσθη πρὸ ὀλίγου. Εἰς τοὺς μὴ τιμίους ἡ ἐξορίζ. Θέλομεν τὴν ἀσφάλειαν,

τὴν τιμιότητα, τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας, καὶ θὰ κατορθώσωμεν νὰ τὰ ἐπιτύχωμεν. »

Διὰ τοὺς συνενδόχους τοῦ Ματάδου ἀπεφασίσθη νὰ παραταθῇ ἡ προφυλακισίς των ἕως ἔστος, μετὰ λεπτομερεστέρως ἀνακρίσεις, ἐξακριβωθῇ ἂν ἦσαν ἄξιοι ἐξορίας ἢ βαρυτέρας τιμωρίας.

Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς τάξεως ἀπεφασίσθη ἡ σύστασις ἰσχυρᾶς ἀστυνομικῆς δυνάμεως· εἰς ἀστυνομικὸν σταθμὸν διασκευάσθη ἡ οἰκία τοῦ Βερνιέ, εἰς φυλακὰς δὲ ἡ οἰκία τοῦ Ματάδου· εἰς τὴν δυστυχῆ δὲ πῆραν τοῦ ἐξόθου ἐργασία καὶ πᾶσα ὑποστήριξις.

Ἡ τάξις ἐπανῆλθεν ὡς διὰ θαύματος· οὔτε συμπλοκαὶ ἐγένοντο πλέον, οὔτε ἄσματα μεθυσκομένων ἤκούοντο,

« Σκίτζα εὐρὴν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἑρρίκου. » (Σελ. 222, στήλ. 6')

ούτε πυροβολισμοί έφρίπτοντο. Έν τούτοις ε κ. Μασσαί δέν έσπευδε να προσκαλέση εις τὸ Μασσαίχιον τὴν σύζυγόν του καὶ τὰς νεάνιδας. Εἰς τὸν πύργον ἐστάλη μάλιστα καὶ ὁ Γεράρδος, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ τραῦμά του ἐπέφερε πυρετὸν καὶ μεγάλην ἐξάντησιν. Καὶ ἄφ' οὗ ἀνέρρωσεν ἐντελῶς, ἔμεινεν ἀκομῆ ἔκκεϊ, ἐνίστε δὲ μόνον ἤρχετο εἰς τὸ μεταλλεῖον, ὅπως μανθάνῃ τὰ συμβαίνοντα καὶ ἐπανερχόμενος διηγεῖτο ποῖα θαύματα ἐξημερώσεως καὶ πολιτισμοῦ ἐγένοντο ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μασσαί μετὴν βοήθειαν τοῦ Βέρμπερ, τοῦ Λωμόνδου καὶ τοῦ Ἑρρίκου.

— Ἀλλὰ ἤθελα νὰ ἐβλέπατε τὸν Βρανδεβένην, μητέρα τὸν διώριον εἰρηνοδίκην. Ὅταν τὸν ἀκούω νὰ δικάζῃ, θαρρῶ πῶς εἶμαι εἰς τὸ θέατρο ἄλλο νὰ τὸ λέγω κί ἄλλο νὰ τὸν ἰδῆτε εἰς τὴν δικαστικὴν τοῦ ἔδρα εἶνε γιὰ ζωγραφία. Εἰς τὸ στόμα του ἔχει μιὰ συλλογὴν παροιμιῶν, ἣ ὁποία τοῦ χρησιμεύει ὡς κωδῆ. Ἐν τούτοις ἔχει σπανίαν δευδερκίαν καὶ μὲ μιὰ ματιὰ καταλαμβάνει τί γίνεται μέσα εἰς τὸ κεφάλι τῶν διαδίκων, ἢ λύσει χωρὶς πολλὰ λόγια τὴν διαδικασίαν, ὡς ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τὸν γόρδιον δεσμόν, μὲ σοβαρότητα ἀρειοπαγίτου ἐκφωνῶν καμμίαν ἀπὸ τὰς περιφήμες ἐκείνας παροιμίας του.

Μ' ὅποιο δάσκαλο καθίση τέτοια γράμματα [ὅτι μάθη]. Ἄλλοι τὰ κακκαρίσματα κί ἄλλοι γεννοῦν ἢ [κότις]. Ἄν εἴχ' ἡ ζωρλια κέρατα θά φαίνονταν σὲ δ- [λουε]. Ἄν ἔσφαλε ὁ γάδαρος τί φταίει τὸ σαμάρι; Ὅπουνε καλοροζίκος γεννᾷ κί ὁ κάρκαρ [του]. Σὲ πῆρα γιὰ τριαντάφυλλο καὶ βρέθηκε τσου. [κνήβα]. Ἢ ἀλεπού ἐκρύβονταν κί ἡ οὐρά της φαίνον- [ταν].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.
Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Τὸ ζήτημα τοῦ διαγράμματος τοῦ πύργου δέν ἔπαυσε νὰ ταρατῆ τὴν κεφαλὴν τοῦ Γεράρδου κατὰ τὴν εἰς αὐτὸν διαμονὴν του εἰς τὰς λεπτομερεῖς του ταύτας ἐρεῖνας τὸν ἐβοήθει ἀποφασιστικῆ καὶ θαρραλέα ἡ Κοραλία, ἀλλ' εἰς μάτην ἡ εἰσδοσ τῶν ὑπογείων δέν ἀνευρίσκειτο. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν, ἣ τυχὴ ἐβοήθησε περισσότερο τὸν Γεράρδον παρὰ ὅσον ὅλα αἱ ἐρευναί του.

Περιπλανώμενος, κατὰ τὴν συνήθειάν του, περίεξ τοῦ παναρχαίου κτιρίου, τὸ ἐμελέτα μὲ ἀκραν προσοχὴν, ὅτε ἔξαφν ἐν ζῶν, ἔχον μέγεθος ἀλώπεκος, ἀνετινάχθη ὀρμητικὰ ἐμπρὸς του, ἐπήδησε πρὸς τὸν τοῖχον καὶ ἐξηφανίσθη κάτω ἀπὸ παραπετάσμα φυτῶν ἀναρριχητικῶν. Ὁ Γεράρδος ὄρμησεν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ ἀπομακρύνσας δὲ μὲ πυρετώδη χεῖρα τοὺς πυκνοὺς πλοκάμους τοῦ φυτοῦ, ἀνεκάλυψεν

ἐκεῖ χαμηλὰ πρὸς τὸ ἔδαφος ἐνα φαγγίτην. Ὁ Γεράρδος ἐγονάτισε, καὶ ἔρπων κατάρθρωσε νὰ ἐμῆ εἰς τὸ στενὸν ἀνοιγμα. Τὸ παρεπίτασμα τοῦ ἀγρίου κλήματος κατέπεσεν ὀπισθεν του καὶ ἀπέκρυψεν ἐκ νέου τὴν μυστηριώδη εἰσδοσ. Προχωρήσας, ἐφθασεν εἰς σκοτεινὸν ὑπόγειον. Εἰς τὸ ἀδύνατον φῶς, τὸ εἰσερχόμενον ἀπὸ τὸν φαγγίτην, εἶδεν ἕνα τοῖχον ἐμπρὸς του, ὅταν δὲ συνείθασεν οἱ ὀρθαλμοὶ του εἰς τὸ σκότος, διεθυβύθη εἰς ἐν ἀνοιγμα τὸ ὁποῖον διεκρίνετο ἀμυδρῶς εἰς τὸν τοῖχον διέτρεξε ψηλαφητὰ τρεῖς ἢ τέσσαρες σκοτεινὰς αἰθούσας, καὶ ἐφθασεν εἰς στραγγύλον καὶ θαλωτὸν οἰκοδόμημα, πολὺ πλατύτερον, φραγμένον κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς κρημισθείσης στῆγης, διὰ μέσου τῶν ὁποίων διήρχοντο ἀκτίνας τοῦ ἡλίου βλάστησις γιγαντιαία μετέβαλλε τὴν κυκλοτερῆ αὐτὴν αἰθούσαν εἰς ἐσωτερικὸν κήπον κατακράσινον καὶ ἀδιέξοτον. Ὁ Γεράρδος ἐστάθη καὶ παρητήρησε περίεξ μὲ βαθεῖαν χαρὰν. Ἢ καρδία του ἐκτύπα θριαμβευτικῶς ἦτο βέβαιος ὅτι κανεὶς πρὸ αὐτοῦ δέν εἴχεν εἰσελθῆ εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην τοῦ πύργου.

Φαίερδς ὡς σπουργίτης, ὁ Γεράρδος ἐκάθησεν ἐπὶ μεγάλης γλυπτῆς πέτρας, ἣ ὁποία ἔκειτο μεταξὺ τῶν φυλλωμάτων. Τί ὄρατα ποῦ ἦτο ἐκεῖ! Τί ἡσυχία, τί μόνωσις! Ποῖον ἀρά γε ὄν, ἀνθρώπος ἢ ζῷον, ἐπεσκέφθη τελευταῖον τὸ μέρος ἐκεῖνο; ὡς διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρωτήσιν του, ἐλαφρὸς κρότος συρομένου πράγματος ἠκούθη καὶ εἰς ὅρις μὲ δέρμα ἀπαστραπτόν ἐξηφανίσθη κάτω ἀπὸ ξηρὰ φύλλα καὶ χόρτα. Ὁ Γεράρδος ἀνετριχίασε ἄλλὰ μετ' ὀλίγον συνῆλθεν.

Ὁ βραχιὼν του εἶχε θεραπευθῆ ἐντελῶς, μὲ τὸ κοπτερὸν δὲ μαχαίριον τὸ ὁποῖον ἔφερε πάντοτε μαζί του, κατάρθωσε νὰ κόψῃ τοὺς πλοκάμους τῶν ἀναρριχητικῶν φυτῶν καὶ ν' ἀπομακρύνῃ τοὺς αὐθόεις θάμνους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἤμποδίζον νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν τοῖχον διὰ νὰ εὐρῆ διόδον καὶ προχωρήσῃ.

Μετ' ὀλίγον ἀνεκάλυψεν ἀνοιγμα τετραγώνον, τὸ ὁποῖον ἔφραξεν εἰς ἄλλην αἰθούσαν, καθίσας δὲ κατακουρασμένος, ἐχάραξεν ἐπὶ ἐνὸς φύλλου τοῦ σημειωματαρίου του τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ ἀνακαλυφθέντος μέρους, παρετήρησε δὲ μὲ χαρὰν ὅτι εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του εἶχεν ἐν κυτίον πυρέων καὶ τεμαχίων κηρίου. Ἄφ' οὗ δ' ἀνεπαύθη, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθούσαν, τὴν ὁποίαν μόλις διέκρινε πρὸ ὀλίγου.

Εἰς τὸ φῶς τὸ ὁποῖον κατέβαινεν ἀπὸ τὸν ἡρειωμένον θόλον, διεκρίνα γλυφάς, ἐν καλῇ καταστάσει, κεφαλὰς γλαυκῶν, θύων κτλ, καὶ ὅλα τὰ φοινικικὰ ἐμβλήματα τὰ ὁποῖα ἐγνώριζεν ἤδη ἐν πράγμα μόνον ἐκῆμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Γεράρδον διὰ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν ἀκόλουθον

αἰθούσαν, κατέβη τρεῖς βαθμίδας, καὶ αὐτῇ δ' ἔφραξεν εἰς ἡμίαν ἄλλην ὁμοίως διὰ βαθμίδων. Ἡ νέα αὐτῆ αἰθούσα ὠδήγει εἰς διάδρομον τόσον κατωφερῆ, ὥστε ὁ Γεράρδος ἠναγκάσθη μετ' ὀλίγον νὰ τρέχῃ διὰ νὰ τὸν καταβῆ. Προσέκρουσε δὲ ἔξαφν εἰς ἕνα τοῖχον, τὸν ὁποῖον δέν εἶχε διακρίνῃ εἰς τὸ σκότος, καὶ ἀνάφως φῶς, εἶδε χαίνουσαν ἐμπρὸς του μίαν ἑλικοειδῆ κλίμακα μαύρην καὶ στενήν, ἣτις θά ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἔφεραν εἰς αὐτὰ τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς. Ὁ Γεράρδος ὀλίγον ἔλειψε νὰ κρημισθῆ κατακέφαλα ἄλλ' ἐσώθη τυχαίως παραμερίσας πρὸς τὸν τοῖχον τὸ μόνον του κῆθημα ἦτο ἀρκατὰ σοβαρὸς μάλωψ εἰς τὸ μέτωπον ἄλλὰ χωρὶς καμμίαν ἀρραγορίαν εἰσῆλθε θαρραλέως εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ μυστηριώδη κλίμακα.

Στηριζόμενος εἰς τὸν ψυχρὸν καὶ γλοιώδη τοῖχον κατέβαινεν. Ὁ ἀήρητος πνηγρός ἡ κλίμαξ περιστρέφετο τόσον ἀποτόμως, ὥστε σκοτιδίνῃ τὸν κατέλαβε μετ' ὀλίγον. Αἱ βαθμίδες διεδέχοντο ἢ μιὰ τὴν ἄλλην ἀτελείωτοι, καὶ ἐγόμιζεν ὅτι κατέβαινεν ἤδη ὥρας ὀλοκλήρους, ὅτε ἔξαφνα τὸ ἔδαφος ἐξέφυγεν ἀπὸ τοὺς πόδας του ἢ χεῖρ του ἀφῆκε τὸν τοῖχον χωρὶς δὲ νὰ εἰσπορήσῃ νὰ κρατηθῆ, ἐκρημνίσθη ὀρμητικῶς εἰς τὸ κενόν.

Εὐτυχῶς τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔπεσεν ἐκαλύπτετο μὲ στρώμα κόνεως ἣ ὁποία ἦτο τόσον πυκνὴ, λεπτὴ καὶ μαλακῆ, ὥστε ὀλιγόστευσε τὴν ὀρμὴν τῆς πτώσεως ἐν τούτοις τῶσιν δυνατῇ ἦτο καὶ πάλιν αὐτῇ, ὥστε δευτερόλεπτά τινα ὁ Γεράρδος ἔμεινε παραζαλισμένος.

Ὅταν συνῆλθε καὶ εὖρε τὸν ἑαυτὸν του εἰς βαθὺ σκότος, εἰς τὸ βάθος μίᾳς ἀγνώστου ὀπῆς, κατέβηκε κάποιον κόπον κατ' ἄρχας διὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας του ἄφ' οὗ δὲ ἀνέκτισε τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματός του, ἐψηλάφησε τὸν ἑαυτὸν του, ἠσθάνθη ὅτι δέν ἐπληγώθη, καὶ τρίψας μὲ ἀδύνατον ἀκόμη χεῖρα ἐν πυρεῖον ἠναψε μὲ δυσκολίαν τὸ κηρίον τὸ ὁποῖον, εἶχε μαζί του καὶ εἶδε τριγύρω του.

Εὐρίσκειτο εἰς ἐν εἶδος θολωτῆς φυλακῆς, μὲ μαύρους τοίχους γλοιώδεις ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν. Τὸ ἔδαφος ἦτο σκεπασμένον μὲ κόνιν μαλακὴν ὡς βελούθον ἀντικείμενά τινα, ἄβριστα, διεκρίνοντο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ὁ Γεράρδος πλησιάσας τὸ φῶς ὀπισθοδρομήσεν ἐκ φρίκης εἶδεν ἐν ὄστων κνήμης... παρέκει ἐν ἀνθρώπινον κρανίον, μὲ κόγχας κενὰς μὲ σαχνοὺς σαρκαλοῦσας... Ἀνορθωθείς αἰφνιδίως, προσέκρουσεν εἰς τρίποδα, ὁ ὁποῖος κατέχε τὸ κέντρον τοῦ θαλωτοῦ ὑπογείου σῶρος ὑπόλευκος εἶχε ριφθῆ πλαγίως τοῦ ὀρειχαλκίνου τούτου τρίποδος, σκεπασμένος ἀπὸ στρώμα πρασίνης μεταλλικῆς σκωρίας. Αἱ τρίγες τοῦ Γεράρδου ἠνωρθώθησαν, καὶ ἠσθάνθη νὰ τὸν βρέχῃ κρύος ἰδρώς ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τοὺς πόδας,

ὅτε εἶδεν ἕνα σκελετὸν ἀνθρώπου δεμένον ἀπὸ τὴν μίσση εἰς τὸν τρίποδα. Κατατρομάσας ἀπὸ τὸ θέαμα τοῦτο, ὕψωσε τὸ φῶς προσπαθῶν νὰ εὐρῆ τὴν κλίμακα διὰ νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερον ἄλλὰ καὶ πάλιν ἐπάγωσε τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας του, ὅταν εἶδε χαίνον τὸ μαῦρον στομίον εἰς τὸν τοῖχον, εἰς ὕψος τεσσάρων μέτρων. Ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ εἰς τὸ ὑπόγειον τίποτε δέν εὐρίσκειτο τὸ ὁποῖον νὰ τὸν βοηθήσῃ νάναβῆ ἕως εἰς τὴν κλίμακα ὁ τρίπους ἦτο κερωμένος εἰς τὸ ἔδαφος, εἶχε δὲ μόλις ἐνὸς μέτρου ὕψος.

Ὅταν ἐθεβιώθη περὶ τούτου, αἱ ἰδέαι συνεκρούσθησαν ὡς εἰς ἀνεμοστρόβιλον μέσα εἰς τὸ κρανίον του. Τί; ἔπρεπε ν' ἀρῆσῃ ν' ἀποθάνῃ εἰς τὸ ἀπᾶσιον ἐκείνο ὑπόγειον ὡς πονηκὸς εἰς τὴν ὀπῆν του; Ἢ ἀνηύχουν βέβαια οἱ ἰδιόκοι του βλέποντες ὅτι δέν ἐπανήρχετο, καὶ κανεὶς δέν θά ἤξευρε ποῦ εὐρίσκειτο... Τετέλεσται δέν ὑπῆρχεν ἐλλίπος σωτηρίας!..

Ἐν τούτοις ὁ Γεράρδος εἶχε γενναίότητα ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του πολλοὶ μεγαλείτεροι του θά παρεδίδοντο εἰς τὴν ἀπελπισίαν, διότι ἡ κατάστασις ἐφαίνετο ἀδιέξοδος ἄλλ' αὐτός, φουήσας ὀρμητικῶς τὸ κηρίον, ἀρ' ἐνὸς διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὰ οἰκτρὰ ἀνθρώπινα λείψανα, τὰ ὁποῖα ἔκειντο εἰς τὸ πλευρὸν του, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὸ φῶς, ἔλαβε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται.

[Ἐπειτα συνέχευε.]

ΔΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΕΣ

Η ΚΑΛΙΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΔΗΣ

ΚΛΑΙΨΕΝ ἡ δυστυχισμένη ἡ Διδὴ, ἔχουσα δάκρυα θερμά, καὶ μεγάλα κηλιδεσ τρογγυλά ἐρρύπαινον τὴν σελίδα τοῦ τετραδίου, τὴν ὁποίαν ἠγωνίζετο νὰ γεμίσῃ μὲ τὴν καλλιγραφίαν της. Πέντε φορές ἕως τώρα εἶχε χαράξῃ ἢ μικρὰ τὴν φράσιν αὐτὴν, ἢ ὁποία τῆς ἐπροξενούσεν ἀγανάκτησιν καὶ λύπην:

«Ὁ πλοῦτος δὲν ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν.»

— Ὅχι δά! ἔλεγε κάθε φοράν ποῦ ἐτελείετο τὴν γραμμὴν της αὐτὸ εἶνε σχολαστικὸν καὶ ἀνόητον. Ὁ πλοῦτος δέν ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν; Καὶ τί ἄλλο τὴν ἀποτελεῖ; Ἄχ! τί εὐτυχισμένη ποῦ θά ἦμιον κ' ἐγώ, ἂν οἱ γονεῖς μου ἦσαν πλούσιοι!.. Πρῶτον καὶ κύριον, δέν θά με εἶχαν εἰς αὐτὸ τὸ σχολεῖον ἔτσι ἀπὸ ἐλεημοσύνην, καὶ δέν θά μ' ἐπεριφρονούσαν αἱ συμμαθητριά μου.

Ὁ ἐπλήρονα, καὶ θά μ' ἐπεριποιοῦντο καὶ θά μ' ἐσέβοντο βλοῖ... Ἐπειτα δέν θά εἶχα ἀνάγκην νὰ σπουδάσω, διὰ νὰ γίνω δασκάλα... Ἐπειτα... ἄχ! πόσα ἔρχονται ἔπειτα!..

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ Διδὴ θά εἶδεν εὐχαρίστως δέκα χρόνια τῆς ζωῆς της, ἂν ἐπρόκειτο νὰ χαρῆ τὰ ὑπόλοιπα πλούσια. Καὶ ἡ φράσις αὐτὴ τοῦ ὑποδείγματος τῆς καλλιγραφίας, ἣ ὁποία τῇ ὑπενόμιζε τὴν πτωχείαν της, τὴν ἐθύμονα, τὴν ἀπῆλπιζε, τὴν ἔκαμνε δυστυχῆ. Καὶ ἔκλαιγε...

Δέν ἤξεύρω ἂν παρετηρήσατε ποτὲ, ὅτι εἰς τὰς σελίδας τῆς καλλιγραφίας, ἀντιθέτως πρὸς ὅτι θά ἐπερίμενε κανεὶς, ἣ τελευταία γραμμὴ εἶνε πάντοτε γραμμὴν χειρότερα ἀπὸ τὴν πρώτην. Αὐτὸ ἡ Διδὴ τὸ παρατήρησε, διότι ἦτο πολὺ παρατηρητικὸν κορίτσι, καὶ ἐκ τούτου συνετέρανεν ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ἐξασκήσεως εἶνε ὀλωςδιόλου ἀνωφελής.

— Ὁ ἐπὶ καλλιτέρα νύνηγράφη κανεὶς τὸ ὑπόδειγμα μόνον μιὰ φορά, εἶπεν εἰς τὴν διδασκάλισσαν, ὅταν ἐπληοίσε διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν καλλιγραφίαν της.

— Γιατί; ἠρώτησεν αὐτὴ ἐκπληκτος. — Γιατὶ ὅσω πάει, τὸ ἴδιο πράγμα τὸ γράφει κανένας χειρότερα, ἀπεκρίθη μὲ τὴ συνθησιμένον της θάρρος ἡ Διδὴ ἔπειτα...

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα καὶ τὸ ὑπόδειγμα καμμίαν φορά λέγει ἄλλα τῶν ἄλλων, καὶ...

— Καὶ;

— Καὶ... πῶς νὰ σας πῶ... θυμόνε, πεισμένονε κανένας νὰ το γράφῃ πολλές φορές.

— Μπα! καὶ περὶ ὑπόδειγμα σὲ θυμωσεν ἔτσι;

— Τὸ σημερινὸ ἠπήνησεν ἡ Διδὴ, μετὰ βίας κρατοῦσα τὰ δάκρυα.

Ἡ διδασκάλισσα ἔρριψεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ ὑπόδειγμα, τὴν ἔνοιαν τοῦ ὁποῖου, ἐνδιαφερομένη μόνον διὰ τὴν καλλιγραφίαν, δέν εἶχε προσέξῃ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ἦξευρε καλὰ τὴν θέσιν τῆς Διδῆς, ἐνόησε τί συνέβαινε μέσα της, ὅταν τὴν ἐθεβαίοναν ὅτι ὁ πλοῦτος δέν ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν, καὶ συνεκινήθη. Τῆς εἶπε πολλὰ γλυκὰ καὶ παρηγορητικὰ λόγια, καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν πείσῃ ὅτι τὸ γνωμικὸν ἦτο ὀρθόν, ὅτι ἄλλα πράγματα κάμνουν τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ, ὅτι ἅμα λείπουν αὐτὰ, ὁ πλοῦτος εἶνε βάρος περιττόν, κτλ. κτλ.

Ἡ Διδὴ ἐσώπησεν, ἀλλὰ κατὰ βάθος δέν ἐπέισθη.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἣ διδασκάλισσα τὴν ἐκράξεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Διδὴ, τῆς εἶπε, γιὰ διάβασε αὐτὸ ἐδῶ σὲ παρακαλῶ! Εἶνε ἐπίτηδες γραμμένο γιὰ σένα...

Καὶ τὴ ἔδωσε φυλλάδιον περιοδικῶς,

εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Διδὴ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς: «Φαίνεται ὅτι ὁ Ζαπλοῦτος Ἀμερικανὸς Σύδνεϋ Κούρατ, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἐταιρείας τῶν Τροχιοδρόμων τοῦ Σικάγου, δέν εἶνε ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ νέου κόσμου. Ὁρατός, ὕγιες, ρωμαλέος, ὕψηλός, γίγας μὲ ἑκατομμύρια, καὶ ὅμως! Ἐσχάτως ἐθεβαίονεν ἕνα ρεπορτερ ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος, ὅτι εἶνε δυστυχὴς καὶ ἀξιοθρήνητος» καὶ τοῦ ἔλεγε:

«— Φαντάσου, ὅτι εἶτε πολυθρόνα ἀγοράσω εἶτε ἄλλο, θά τοῦ σπάσω τὰ πλευρὰ μετὴν πρώτην δοκιμῇ. Κτυπῶ τὸ μεταπὸ μου εἰς κάθε πόρτα, κουτουλῶ κάθε πολυέλαιον, κάθε κρεμαστὸν πράγμα, δέν εἰσπορῶ νὰ ἐμβῶ σὲ ἀμάξι, καὶ ἀδύνατο νὰ χωρέσουν τὰ πόδια μου ἀπὸ κάτω ἀπὸ τραπέζι. Τί τὰ θέλετε! Βίμαι γίγας, κολλοσός, ὀλαί μὲ θαυμαζῶν, μὲ μακκρίζον... καὶ ὅμως; ἐγὼ ξεύρω τί τραβῶ. Ἐθεβαίονα τὴν ζωὴν μου καὶ μιὰ μέρα ἐδοκίμασα νὰ κρεμασθῶ τίποτε! τὰ πόδια μου ἄγγιζαν ἐστὸ πάτωμα» ἠθέλησα νὰ πινγῶ τίποτε! τὸ κεφάλι μου ἐθαίνεν ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ. Ἄ! τί δυστυχὴς ποῦ εἶμαι!

«— Καὶ ὁ πλοῦτός σας; ἣ κολλοσιαις παρουσιάζει σας;

«— Μοῦ εἶνε ὀλωςδιόλου ἀνωφελής! Προσέφερα δέκα ἑκατομμύρια δολλάρια εἰς ὁποῖον ἱατρὸν θά κτεθῶμεν νὰ μεβραχύνῃ ὀλίγον, χωρὶς νὰ με ἀποκεφαλίσῃ ἢ νὰ με κολλοδώσῃ. Παραποσάθη ἕνασι, ὁ ὁποῖος ἠθέλεε νὰ μου ἀφαιρέσῃ τρεῖς σπονδύλους καὶ δέν ἤξεύρω πῶσα ἑκατοστά τοῦ μέτρου ἀπὸ τὰ κόκκαλα τοῦ μηροῦ καὶ τῆς κνήμης. Ἰσχυρίζετο ὅτι ἡ ἐγγχείρησις θά ἐπετύγγανε λαμπρά, καὶ ἤμιον ἑτοιμος νὰ τὴν ὑποστῶ, ὅταν ἔξαφνα οἱ συνάδαφοι του τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔκλεισαν... εἰς τὸ Φρενοκομεῖον. Ἦτο τραγός!

Ἡ Διδὴ ἐγέλασε μὲ τὴν καρδίαν της. Τὰ παθήματα τοῦ Ἀμερικανοῦ Ζαπλοῦτου τῆς ἐφαίνοντο ἀστεία, ἀλλὰ συγκρότους τὴν ἐσηρηγορούσαν διὰ τὴν πτωχείαν της. — Λοιπόν, καμμίαν φορά λέγουν ἄληθια τὰ ὑποδείγματα τῆς καλλιγραφίας! ἐψιθύρισε, προλαμβάνουσα τὴν διδασκάλισσαν.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐγραφε καλλιτέρα καὶ ἔκλαιγε σπανιώτερα.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Θύρα σφαλιστή
Κτύπησε νανοίξη
Μὰ καρδίᾳ κλειστή,
— Ποῦ δέν ἀγαπᾷ —
Κί' ἂν κανεὶς κτυπᾷ,
Κάτω θά τὴν ρίξῃ.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ

ΖΩΗΡΑ ΦΛΟΞ

Βραβευθεῖσα

εἰς τὸν Ἐκτακτὸν Διαγωνισμὸν πρὸς αὐθεσίαν Διηγήματος.

(Ἰδε φυλλ. 200, σελίς 174.)

Η ΞΑΝΘΗ ΜΟΥΣΜΕ

[Ἰαπωνικὸν Διήγημα]

Α.

Μίαν ὠραίαν αὐγὴν τοῦ χειμῶνος, τὸ κίλι-ριχά-σάν (χειροκίνητος ἀμάξα) τοῦ Ἀμαχῆ, ἐστάθημεν ἐνώπιον οἰκίας αὐτοῦ Ἰαπωνικοῦ τῆς Γοκοχάμας.

Ἡ θύρα, ἀνοιχθεῖσα μετ' ὀλίγον, ἀφῆκε δίοδον εἰς γυναῖκα ὑψηλὴν καὶ ἐνδεδυμένην κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν τρόπον, τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας ἔφερε τὰ ἴχνη λύτης βαθείας. Ἀνῆλθεν εἰς τὸ κίλι-ριχά-σάν, καὶ ἐν ᾧ ὁ ἀμαξηλάτης, ὁ ὁποῖος ἦτο συγχρόνως καὶ ὑποζύγιον, ἔξενυότο εἰς τὸ ἐξίτροχον ἀμάξιον, ἐτόιμος νὰ το σύρῃ, ἐκείνη ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ εἰπενησιπρωσίτι :

— Ψεύρεις πού θά πάμε, Ἀμαχῆ. Ὁ Ἀμαχῆς ἐξεκίνησε μὲ βήμα γοργόν.

Εἰς μίαν λέξιν τῆς Ἐλισάβετ Μάκ-Μπόννορ (οὕτως ὀνομάζετο ἡ ξένη ἐπιβάτης,) ὁ Ἀμαχῆς ἐσταμάτησεν ἐνώπιον μαγαζίου, ὅπου ἐπωλοῦντο κομφοτεχνήτα, καὶ ἠρώτησε :

— Θέλετε νὰ καταβῆτε, ὀκαμί-σάν; (κυρία.)

Χωρὶς νὰπαντήσῃ, ἐπέλευσεν ἐλαφρὰ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κατάστημα.

— Πάει καλὰ, εἶπεν ὁ Ἀμαχῆς, στηρίζων τὴν ράχιν ἐπὶ τοῦ ἀμαξίου· ἐγὼ ἔχω καιρὸ νὰ ἔσκουρασθῶ λιγάκι· ἡ καλὴ κερά θάγοράσῃ βέβαια καὶ ἄλλη βεντάλια.

Καὶ πραγματικῶς, ριπίδιον ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν ἔμπορον ἢ Ἐλισάβετ. Ἄλλ' ἐν ᾧ αὐτὸς προσεπάθει νὰ τὴν κάμη

νὰ θαυμάσῃ τὸν πλοῦτον, τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν τῶν ζωγραφιστῶν ριπίδιων του, ἡ μελαγχολικὴ πελαῖαις ἀνοιγόμεναι ἀφῆρημένη δσα τῆ ἐπικρουσίαις, χωρὶς νὰ κυττάξῃ κανέν.

Κατόπι, προκαλέσασα μὲ τρόπον τὴν συνομιλίαν, ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς πυρκαϊῆς, ἡ ὁποία, πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, εἶχε καταστρέψῃ ὀλόκληρον συνοικίαν τῆς Γεδδοῦς.

Ἄλλα ποῖος ἐνεθυμεῖτο πλέον τὰ τῆς κατατροφῆς ἐκείνης; Εἶχον συμβῆ ἀπὸ τότε τόσα ἄλλα παρομοίως φύσεως δυστυχήματα!

Τότε ἡ Ἐλισάβετ εἶπεν ὅτι ἄλλοτε, πρὶν ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά της, ἦσαν ξανθὰ, ὀλόξανθα... ὅτι εἰς τὴν πατρίδα της ὅλα τὰ παιδιά ἔχουν γαλανὰ μάτια καὶ χρυσὰ μαλλιά... ὅτι ποτὲ δὲν εἶδε καμμίαν μουσμέ (μικρὰν ἱαπωνέζαν) μὲ τέτοια χρώματα, καὶ ὅτι ἦτο πρόθυμη νὰ ἀνταμείψῃ γενναίως ἐκεῖνον ποῦ θὰ τῆς ἐδειχνε μίαν μικρὰν ξανθομαλοῦσαν.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ εἶλεγε μὲ βλέμμα τόσῳ παρακλητικόν, μὲ ὕψος τόσῳ περίλυπον, ὥστε σοῦ ἐσπάραιε τὴν καρδίαν. Τὰ ἐπανειλάμβανε στερεότυπα εἰς ὅποιον κατάστημα εἰσῆρχετο, καὶ πάντοτε ἐπροκάλει μεϊδιᾶμα οἴκτου ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν ἐμπόρων. Τότε, καταπνίγουσα στεναγμὸν ἡ ἀτυχῆς γυνὴ ἤγόραζε κάτι, — ἀδιάφορον γι', — καὶ ἀπῆρχετο, ἐν ᾧ οἱ Ἰαπωνεῖς ἔλεγον μετὰ τῶν :

— Δυστυχισμένη ὀκαμί-σάν! πρέπει νὰ εἶδε τὸν Ἰσκιὸ τῆς ἀλεπούς!

Εἰς τὴν γλωσσάν των αὐτὸ ἐσήμεινε :

«πρέπει νὰ εἶνε τρελὴ!»

Ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν περίπατον ἀνά τὴν πόλιν, ἡ Ἐλισάβετ διέταξε τὸν Ἀμαχῆν νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν παραδόξαν. Εἰσῆλθεν ὀλομνάχα, ἀρ' οὐ, κατὰ τὴν συνήθειαν, ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματά της καὶ τα ἄρσεν εἰς τὴν θύραν.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἀνκμφιβόλως ἀφιερωμένη εἰς κάποιαν θρησκευτικὴν ἐορτήν, διότι πολλαὶ γυναῖκες εἶχαν ἔλθῃ νὰ καταθέσουν πρὸ τῶν ποδῶν τῶν εἰδώλων τὰς εὐχὰς των ἐγγράφους, καὶ αἱ περισσότεραι εἶχαν φέρῃ μαζὶ καὶ τὰ παιδιὰ των.

Τὰ μικρὰ αὐτὰ ἡ δυστυχῆς Ἐλισάβετ παρετήρει ἐναγωνίως.

Θά τὴν ἐνόμισες μητέρα, τῆς ὁποίας τὸν νοῦν εἶχε σαλεύσῃ ὁ θάνατος τῶν ἰδικῶν της.

Ἐν τῷ μεταξῷ αἱ ἱαπωνίδες ἀπῆλθον καὶ ἡ ξένη ἐμείνε μόνη εἰς τὸν ναόν.

Τότε, κυριευθεῖσα ἀπὸ τὴν θλίψιν ἡ ὁποία τὴν καταπίεζεν, ἐσκέπασε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας καὶ παρεδόθη εἰς θρήνον. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ἐλησφόνησε τὸ ἴδιον ὅπου εὐρίσκατο, καὶ εἰς τὴν παραδόξαν ἐκείνην, ὅπου πιθανῶς οὐ-

δεῖς χριστιανὸς εἶχε ποτὲ γονατίσῃ, ἡ Ἐλισάβετ ἐπέσεν εἰς τὰ γόνατα καὶ προσευχήθη μὲ ζέσιν :

— Θεέ μου! ἔλεγε· Θεέ μου! εὐσπλαγγίσου με!

Μετ' ὀλίγον, φωνὴ σοβαρὰ ἐπληξε τὴν ἀκοήν της. Ἦγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε πλησίον της γηραιὸν βόνζον (ιερέα), ὁ ὁποῖος, μὲ καλοσύνην καὶ μὲ οἴκτον, ἐπανέλαβε :

— Τί ἔχετε ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἡ ψυχὴ της ἀνεστατάσθη· τῇ ἐφάνη ὅτι ἡ θεία Πρόνοια τῇ ἐστελλεν ἕνα φίλον, καὶ, πλήρης ἐμπιστοσύνης, τῷ διηγῆθη τὴν σύντομον καὶ τραγικὴν ἱστορίαν της :

Β.

Εἶχεν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν Γεδδοῦ, ὡς παιδαγωγὸς νεογεννήτου κορασίου, μίαν εὐγενῆ οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας ἡ ἀγαθότης καθίστα τὸ ἔργον της εὐχερῆς...

Εἰς ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν, ἡ μὲν Τζέννου Μπέρνεττ ἦτο θαυμασιῶς ὠραία...

Ἡ Ἐλισάβετ ἔκλαιε, διηγουμένη ταῦτα, καὶ διεκόπτετο.

— Θάρρος, τῇ εἶπεν ὁ βόνζος· καμμία ἀνθρωπινὴ δυστυχία δὲν εἶνε τόσον βαθεῖα, ὥστε νὰ μὴ ἦμπορῇ ὁ Βοῦδδας νὰ ἴδῃ τὸ βάθος της.

Ἐκείνη ἐξηκολούθησεν :

— Ἐπερνοῦσαμεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς ἕνα μεγάλον κῆπον, περιφραγμένον μὲ ὑψηλὰ κάγκελα... Μία μικρὰ θύρα ὑπῆρχε πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης· ἀπὸ ἐκεῖ ἤρχετο, σχεδὸν καθημέραν, ἕνας πατριώτης μου καὶ μου ὀμιλοῦσε διὰ τὴν πατρίδα μου.

«Ἐνὶ βράδῳ ἐκαθήμεθα κάτω ἀπὸ μιά γιάσεμιά, καὶ ἡ μὲν Τζέννου ἔπαιζεν ἐμπρός μας. Ἔξαφνα μὰς ἐπάγωσαν κάτι ἀγρίαις φωνῆς : «Φωτιά!.. Φωτιά!..»

«Τὸ σπῆτι ἔκαίετο.

«Τρέχω σάν τρελὴ εἰς τὸ σπῆτι. Ἄπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα, ἡ λαῖθη Μπέρνεττ καὶ μὴ ὑπηρετρία ἔκραζαν βοήθεια. Ἡ φωτιά ἀνέβαινε· ἡ φλόγες ἄρχισαν νὰ φθάνουν εἰς τὸν ἐξώστην.

«Δὲν ἦταν εὐκολὴ ἡ σωτηρία των· ἐν τούτοις κατορθώθη· καὶ μόλις τὰς ἐκάτεβον καὶ τὰς δύο, ἡ στέγη κατέρρευσε μὲ κρότον φοβερόν.

«Τότε μόνον ἐσυλλογίσθημεν τὸ παιδί· εἶχε γίνῃ ἄφαντον.

«Ὅλη τὴ νύκτα τὸ ἐζητοῦσα· ὅλη τὴ νύκτα τὸ ἐφώναζα!..

«Ὅταν ἐξημέρωσεν, ἐκεῖ κοντὰ 'στὸ ἐρείπια, εὐρέθη τὸ στεφάνι ποῦ ἔπαιζε.

«Ἐνόμισαν ὅτι ἔτρεξε εἰς τὰς φωνὰς τῆς μητέρας της καὶ ὅτι ἐτάφη κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς στέγης.

«Ὅλοι αὐτὸ ἐπίστευσαν... Ὅλοι, ἔξχωρα ἀπὸ ἐμέ...

«Δὲν ἦμποροῦσαν πλέον νὰ ζήσουν εἰς τὸν θλιβερόν τόπον, ποῦ τοὺς εἶχε πάρῃ

τὸ παιδί των, καὶ ὁ λῶρδος Μπέρνεττ μὲ τὴν γυναῖκά του ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

«Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μὴ σκέψις, μὴ ὑπόψις, μὴ τόψις, μοῦ κατατρώγει τὰ σπλάγγνα :

«Τὸ παιδί δὲν ἀπέθανε· μοῦ το ἔκλεψαν.

— Ἄ! εἶπεν ὁ βόνζος· γιατί νὰ βάζετε μὲ τὸ νοῦ σας τὸ κακόν ;

— Ἀκούσατε, ἐξηκολούθησεν ἡ παιδαγωγός, μὲ ζωηρότητα.

«Τὸ πρῶτῃς ἀπεισίας ἐκείνης ἡμέρας, ἕνας ἰάπων μεγαστὸν ἐπέρασεν ἀπέξω ἀπὸ τὸν κῆπον. Ἦτο ἐφιππος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἰππεῖς τὸν συνόδευον.

«Ἐπῆρα τὴν μὲν Τζέννου εἰς τὴν ἀγκυλιάν μου, διὰ νὰ τοῦ τὴν δεῖξω.

«Ἐσταμάτησεν ἐμπρός μας καὶ ἐκόνταξε διὰ πολλὴν ὥραν τὴν μικρὰν, ποῦ τον ἔδλεπεν ἐκπληκτικὴ μὲ τὰ γαλανὰ ματάκια της καὶ τον ἔχαιρτοῦσε, κινούσα τὸ ὠραῖο ξανθόμαλλο κεφαλάκι της.

«— Ἀγοράζω αὐτὴ τὴ μουσμέ δέκα χιλιάδες φλωριά, μοῦ εἶπεν.

«Ἐνόμισα ὅτι ἀσταίεῖται· ἀλλὰ συγχρόνως ἤκουσα πολὺ καλὰ, ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του τῷ ἔδωσε πληροφορίας περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς κοινοτικῆς θέσεως τοῦ κυρίου μου.

«Καὶ εἶδα τότε μίαν ἀστραπὴν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ἀγρίου αὐτοῦ ἀνθρώπου.

«Αὐτὰ τὰ ἐνθυμήθηκα ἀργότερα.

«Ναί, αὐτὸς μοῦ τὴν ἔκλεψε, σὰς λέγω, αὐτὸς μοῦ τὴν ἔκλεψε!

«Ὁ κακοῦργος ἐμῆλθε ἀπὸ τὴν μικρὰν θύραν τοῦ κήπου, ποῦ εἶχε μείνῃ ἀνοικτὴ, ἐπωφελέθη τῆς ταραχῆς ποῦ ἐπροξένησεν ἡ πυρκαϊκὴ, καὶ ἄρπαξε τὸ κορίτσι.

«Ὡ, δυστυχισμένη, δυστυχισμένη ποῦ εἶμι·! Δὲν ἐστάθηκα ἱκανὴ νὰ φυλάξω τὸν θησαυρόν ποῦ μοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῆ!

Ἀπέαντι τοιαύτης ἀπογνώσεως, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βόνζου, ἂν καὶ συνειθισμένοι νάντιμετωπιζοῦν τὰς ἀνθρωπίνους δυστυχίας, ἐγέμισαν δάκρυα.

Ἡ Ἐλισάβετ ἐξηκολούθησεν :

— Ἡ ἰδέα αὐτὴ μ' ἐκαμνεν ὡς τρελλὴν· δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω, καὶ ἴσως θάπέθνησκα, ἂν, ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, δὲν ἐκλήρονομοῦσα ἕνα πλοῦσιον συγγενῆ μου. Τότε, ἀρ' οὐ εἶχα τὰ μέσα, ἀπεφάσισα νὰ μείνω εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, καὶ νὰ περιέλθω ὅλας της τὰς πόλεις, ἕως ὅτου ἀνακαλύψω τὰ ἴχνη τῆς μικρᾶς Τζέννου. Ἀχ, ἄχ! ποῦ νὰ εἶνε; ποῦ νὰ τὴν ἔχουν κρυμμένην ;

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ βόνζος· ἀλλὰ τὸ Μέγα Πνεῦμα, ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς τὰ γνωρίζει ὅλα, καὶ αὐτὸς εἴμπορεῖ νὰ σοῦ τὴν ἀποδόσῃ.

«Ἐπέσεν εἰς τέλος]

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΚΛΕΠΤΗΣ

Τελοσπάντων, πρέπει νὰ το ὀμολόγησω, ὁ κύριος Φασουλῆς· καὶ ἡ κυρία Φασουλίνα ἐπαραχάιζουσαν τὸν Φασουλάκην, δέν τον ἐμάλλον δσον τοῦ ἀξίζει, δέν τον ἐτιμωροῦσαν ποτέ, καὶ ὁ μικρὸς ἀπέκτησεν ἕνα πλῆθος κακὰ ἐλαττώματα.

Εἰς τὸ τέλος ἐγίνε λαίμαργος καὶ κλέπτης! Τοῦ ἀρέσουν τὰ μῆλα ποῦ τρελλαινεται· καὶ ἐπειδὴ δέν ἔχουν παιὰ ἢ μῆλιές τοῦ κήπου των,—καὶ ποῦ νὰ ἔχουν, ὕστερ' ἀπὸ τόσο παιδοβόλι!—πληγαίνει καὶ κόβει κρυφὰ ἀπὸ τὴ μῆλιά τοῦ γείτονα.

Νά, τὸν βλέπετε πῶς εἶνε ἀνεβασμένος ἐπάνω 'στὸ ξένο δένδρο; Κόβει μῆλα, ὠρμα καὶ ἄγουρα, καὶ γεμίζει τὸ στόμα του καὶ τὰς τσέπες του.

Οἱ ἄλλοι Φασουλάκιδες τὸν βλέπουν, καὶ σκορπίζονται, φεύγουν μὲ ἀγανάκτησι. Ἄ, αὐτοὶ δέν καταδέχονται νὰ πειράζουν τὸ ξένο πρᾶγμα, αὐτοὶ δέν εἶνε κλέπται.

Ὁ μικρὸς Φασουλάκης ὁμως εἶνε κλέπτης,— κλέπτης σάν τὴν καρακάδα, ποῦ ἄρπαξε τὸ ρολόγι τοῦ κυρίου Φασουλή, καὶ φεύγει νὰ το κρύψῃ. Καὶ ἂν τον ἴδῃ ὁ Ἀστυφύλακας ποῦ τριγυρίζει, καὶ τον πάρῃ 'στὴ φυλακὴ; Πῶ, πῶ, τρομάρα του! Μὰ νὰ σας πῶ, θά του ἀξίζει αὐτὴ ἡ τιμωρία, καὶ λυποῦμαι πολὺ ποῦ δέν τον εἶδε, γιατί ἦταν σκοτεινά.

Οἱ ἄλλοι Φασουλάκιδες ὁμως, ποῦ τον εἶδαν καλὰ, ἔτρεξαν καὶ το εἶπαν εἰς τοὺς γονεῖς των.

— Ἄλλοίμονο! θά μου στομαχιάσῃ πάλι! λέγει ὁ μπαμπᾶς.

— Καὶ αὐτὸ εἶνε μονάχα; ἀπαντᾷ ἡ μαμμά. Δέν λές ποῦ γίνεται κλέπτης καὶ θά τον πιάσουν καμμιὰ μέρα νὰ τον λυώσου 'στὸ ξύλο;

— Τί νὰ τον κάνωμε; ἐρωτᾷ ἀπελπισμένος ὁ μπαμπᾶς.

— Νά τον στείλωμε 'στὸ σχολεῖο, ἀπαντᾷ ἡ μαμμά. Ἐκεῖ μπορεῖ νὰ διορθωθῇ. Ἐπειτα εἶνε παιὰ καὶ καιρὸς του.

Καὶ ἐτοὶ ἀπεφάσισαν νὰ στείλουν τὸν Φασουλάκην εἰς τὸ Σχολεῖον.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια) Ἰδε σελ. 220.)

— Λοιπόν, παρετήρησαν ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ Οὐρανὸς κάποτε ἔλαμνε καὶ ἄλλας παρεκκλίσεις, ἀλλ' αὐτὰς πρὸς τὸ ἔξω μέρος τῆς τροχίως του, δηλαδὴ ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὸν Ἡλίον αὐταὶ ἤσαν ἀδικαιολόγητοι, ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζον κανένα γείτονά του, κείμενον πέραν ἀπὸ αὐτῶν. Οἱ ἀστρονόμοι ὅμως τὸν ἐσυνείθησαν με τὸς ἀναλλοιώτους νόμους τῆς φύσεως, ὥστε δὲν ταραττόνται με τοιαῦτα πράγματα. Ἐσκέφθησαν οὖν ἀφ' οὗ ὁ Οὐρανὸς κάποτε ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν δρόμον του πρὸς τὰ πέραν, θὰ εὐρίσκειται κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν πέραν αὐτοῦ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἄλλο ἀστρον ἄγνωστον, ἄλλος πλανήτης, ὁ ὅποιος ἦπαι καὶ ὁ Οὐρανός, θὰ κινήται περὶ τὸν Ἡλίον καὶ ὁ ὅποιος ἐνίστε θὰ ἔσφερε τὸν Οὐρανὸν πρὸς ἑαυτὸν. Τοῦτο ὅμως ἦτο εὐκλόλον νὰ τὸ σκεφθῆ τις, ἀλλὰ δύσκολον νὰ τὸ βεβαιώσῃ.

Τὰ πράγματα εὐρίσκοντο εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ὅποτε ὁ Λεβερριέρος ἀνέλαθε νὰ ἀνιχνεύσῃ τὸν δόλιον αὐτὸν πλανήτην, ὁ ὅποιος, χωρὶς νὰ φαίνεται, ἐπροξέλει τὰς κινήσεις τοῦ Οὐρανοῦ. Διὰ νὰ τὸν ζητήσῃ, δὲν εἶχεν ἀνάγκην τηλεσκοπίου. Ἐλαβεν ἀριθμοὺς καὶ μετὴν γραφικὰ εἰς τὰς χειρὰς τὸν ἀνεξέζητος πέραν τοῦ Οὐρανοῦ. Τὴ λογαριασμοὺς ἔκαμε σὲ ἀρίθμους μόνους σου νὰ σκεφθῆς! Ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν, τὴν 31ην Αὐγούστου 1846, ἀνεκοίνωσιν εἰς τὴν Ἀκαδημαίαν τῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων, ὅτι εἶρε τὸν πλανήτην του, καὶ ὅτι τὸν πλανήτην αὐτὸν ἠδύνατο νὰ τὸν παρατηρήσῃ ἂν ἔστρεφον τὸ τηλεσκοπίον πρὸς μέρος τι τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὅποιον ὑπέδειξε. Καὶ πράγματι οὕτως συνέβη τὴν 23ην Σεπτεμβρίου παρατηρήσῃ ὁ πλανήτης τοῦ Λεβερριέρου.

— Αὐτὴν ὅμως τὴν φορὰν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ δοθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Λεβερριέρου εἰς τὸν πλανήτην του. Δὲν ἔχει οὕτως; Αὐτὸς ὁ πλανήτης τὴν ὥρα δὲν ὀνομάζεται Λεβερριέρος;

— Δὲν γνωρίζεις τί ἀδικίας ἤμποροῦν νὰ κάμουν οἱ ἄνθρωποι. Καὶ οἱ Γάλλοι ἐσκέφθησαν τὸ ἴδιον πράγμα, τὸ ὅποιον ἐσκέφθησαν καὶ οἱ Ἄγγλοι μετὰ τὸν Ἐρσγκελλόντων ἔδωκαν τὸ ὄνομα τοῦ Λεβερριέρου εἰς τὸν πλανήτην του, καὶ δι' αὐτὸ ἦσαν πολλὸ ὑπερήφανοι. Ἀλλ' ἀπὸ ἄλλα τὰ μέρη ἠκούσθησαν διαμαρτυρεῖται, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν αἰδίου μυθολογίαν. Καὶ μάλιστα τὸν αὐτὸν ὄνομα, εἰς τὸν πλανήτην του Λεβερριέρου! Τὸ ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Θεοῦ τῆς θαλάσσης, τῆς Μεσογείου μόνον, ἂν θέλῃς, θαλάσσης,

τῆς μόνης γνωστῆς κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους χρόνους.

— Νὰ δώσωμεν τὸν πλανήτην τὸ ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος ἀντὶ νὰ δώσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ Λεβερριέρου. Ὄ! αὐτὸ εἶνε πολὺ.

— Καὶ ὅμως ἔγινε καὶ οὕτως θὰ μένη πλέον. Ἀλλως δέ, εἴτε μετὰ Ἑλληνικὸν εἴτε μετὰ Γαλλικὸν ὄνομα, ὁ πλανήτης τοῦ Λεβερριέρου, καὶ ἂν δὲν φέρῃ τὸ ὄνομά του, εἶνε ἀξίως πολλοῦ ἐνδιαιφρόντος. Ἔινε 55 φορές ὀγκωδέστερος ἀπὸ τὴν Γῆν, καὶ ἡ ἀνεκάλυψις του θὰ παρηγορήσῃ βέβαια τὸν δυστυχῆ Κρόνον δι' ἃς ἐπάθει ἀπὸ τὸν Οὐρανόν, ὁ ὅποιος τὸν ἀπαδίδωκεν ἀπὸ τὸ νὰ φρουρῇ τὰ ὄρια τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος.

Ὁ Ποσειδῶν εὐρίσκεται εἰς τὸν οὐρανὸν 4478 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα μακρὰν ἀπὸ τὸν Ἡλίον, 1620 ἑκατομμύρια μακρὰν ἀπὸ τὸν πλησιέστερον τοῦ πλανήτην. Καὶ τὸ ἔτος τοῦ Ποσειδῶνος εἶνε μακρότερον, καὶ ἔνεκα τοῦ μεγάλου δρόμου, τὸν ὅποιον ἔχει νὰ κάμῃ διὰ μίαν περιστροφήν του περὶ τὸν Ἡλίον, καὶ ἔνεκα τῆς ἐλαττώσεως τῆς ταχύτητός του, ἡ ὅποι, ὅπως ἄλλοτε σοὺ ἐξήγησα, τὸσον περισσοτέρον ἐλαττοῦται ὅσον ἡ ἀπόστασις αὐξάνει τὸ ἔτος εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἴσονται μετὰ 165 ἰδικὰ μῆς ἔτη. Το δεκατριετὲς παιδίον, περὶ τοῦ ὅτι οὕτου σοῦ ἔλεγον ὄναι ἐπιλοδοσάμεν διὰ τὸν Οὐρανόν, ἂν ἤρατο ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, θὰ εὐρίσκαμεν ὅτι ἐγεννήθη κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πύρρου.

— Ὄ, Νίτσα μου, πῶς αὐτὰ τὰ πράγματα ταρασσὺν τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ πῆς μου, δὲν ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πλανῆται κρυμμένοι πέραν τοῦ Ποσειδῶνος;

— Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ σοῦ ἔλεγον τώρα, Κωστήκη μου, ναί, θὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι. Φαίνεται ὅτι καὶ ὁ Ποσειδῶν κάμνει κάτι παρεκκλίσεις ἀνεξήγητους. Ἀλλὰ καθ' ὅσον γνωρίζω, δὲν εἶνε ἀκούμη κайρὸς ν' ἀρχίσουν τὴν ἀναζήτησίν των, καθ' ὅσον θὰ εὐρίσκωνται εἰς τὸν μεγάλας ἀποστάσεις, ὥστε ἡ ἀνεξέζητος των θὰ εἶνε δύσκολος. Βλέπεις ὅτι πρέπει ν' ἀρίσωμεν κάτι τι καὶ διὰ τοὺς μέλλοντας ἀστρονόμους μας.

— Λοιπόν δὲν γνωρίζομεν ἄλλους πλανήτους πέραν τοῦ Ποσειδῶνος; ἀλλὰ μὴ εἶπες μόνον δύο νέους πλανήτας, ἐνθ' ἄλλοτα μοῦ ἔλεγες ὅτι ὑπάρχουν ἑκατοντάδες.

— Αὐτοὺς τοὺς ἐφύλαξα διὰ τὸ τέλος. Θὰ σοῦ εἶπω πλέον δι' αὐτοὺς αὐρίον. »

(Ἐπεται συνέχεια.) Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐκ τινος συναναστρέφῃ ἐρωτοῦν τὸν Πλὴ Νίε — Πῶς πέρατε τὸν καιρὸ σας; Καὶ ὁ Πλὴ Νίε, ἀρηρημένος: — Σὲ φλυαζάν.

Ἐπείθη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Φωνασικίας

Ὁ Τάσος εἶνε κατενθουσιασμένος μετὰ τὴν αἰθερίαν Οὐρανίαν — Ἐν μόνον πρῆγμα δὲν μπόρεσα νὰ καταλάω, λέγει. — Τί;

— Νὰ πῶς οἱ ἀστρονόμοι καταρτίθασαν νὰ μάθουν ἀπὸ τὸσπ μακροὺ τὰ ὄνοματα τῶν ἀστρων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΟΙΣΙΣ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔμαθα τὰ τοῦ Ἐράνου ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοκάιδος» — μὴ γράφει ἡ Μάγισσα Κίρρη — καὶ μετὰ χαρῆς, μετὰ ευχυνήσεως, ματ' ἔνθουσιασμοῦ, σκεῖν ὀνὰ σοὺ στείλω τὴν εἰσφορὰν μου. Ὁ θύληδς οὗτος καὶ ἰερὰς σκοπὸς πιστεύω νὰ ἐκτελεσθῆ, ἂν πάς καὶ πάσα Ἑλληνόκαϊδς ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν πρὸς τὴν Πατριδὰ ἀγάπην, καὶ στείλῃ ὑπὲρ αὐτῆς τὸν δόλον του. Δάδε καὶ τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τοῦ πατρὸς μου διὰ τὸ λαμπρὸν σχέδιόν, ἡ πραγμαματοποίησις τοῦ ὁποίου ἀποδείξῃ ὅτι οἱ Ἑλληνοκάιδες δὲν εἶνε ποσὸς κατώτεροι τῶν Ἀμερικανοπαίδων. » Ὄ, αὐτὸ ἔμποδισθῆ, καὶ γρηγορο!

Μάνια Ζάννου, σὲ παρακαλῶ νὰ εἰπῆς εἰς τὴν μητέρα σου, ὅτι τὸ περιοδικόν «Ἀκτικὴ Μέλισσα» δὲν σου ἐστάλη κατὰ σύστασίν μου, καὶ ὅτι ἔνδεον ἔχω σχέσιν μετὰ αὐτῆς, αὐτὰ με κανὲν ἄλλο. Φαίνεται ὅτι ὁ ἐκδότης σου θὰ εἶδε κάπου εἰς τὴν «Διαπλάσι» τὸ ὄνομά σου (εἰς τὴν Στῆλὴν Τιμῆς κ. χ. ἢ εἰς τὴν Κλήρωσιν τῶν Δόρων, ἢ ποῦθεν ἄλλοθ), καὶ ἐπιφελίθῃ τῆς εὐκαιρίας νὰ στείλῃ ἐν φύλλον τοῦ περιοδικοῦ του ὡς δέγμα. Τοιαῦτα φύλλα ἔλαβον καὶ ἄλλοι, καὶ τώρα μ' ἐρωτοῦν ἂς μάθουν λοιπὸν ὅλοι, ὅτι εἴποτε δὲν στέλλεται κατὰ σύστασίν μου καὶ ὅπ' εὐθὺν τὸν μου, ἐκτός ἂν τὸ δηλώσω ῤεπὶ ὡς εἰς τὸ φῶδρον.

Δήγη [ΕΕΕ] πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ περιγραφὴ τοῦ εἰς Δελοῦς ταξιδίου σου, δσου εἶδες τόσα θαυμασία πράγματα καὶ ἔχες τὸσον ὠραία ἔντυπώσεις. Ἡ χαρὰ μου εἶνε μεγάλη, διότι ἀρκετὸν καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς καὶ ἐνόμισα ὅτι μ' ἐλησμόνησας. Ἀλλὰ σὺ ἔχι μόνον δέν μ' ἐλησμόνησας, ἀλλὰ βλεπῶν καὶ ὅτι ἔσκαπὸνεις. Μυρίας εὐχαριστίας. Τὸ σπικτικὸν μου εὐ ἀντασπάσεται.

Γαρδένια τῆς Μαγγησίας, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Εἰς τοὺς Διαλόγους τοῦ κ. Κουφόιδου καὶ εἰς τὸ Θεῆτρον τοῦ κ. Σενοπούλου ὑπάρχουν καὶ τεμάχια διὰ πολλὸ μικρὰ παιδιὰ. Πόσον πρῶνται εἰμπερεῖς ὡ τῆς εἰς τὸν Τιμοκατάλογον τοῦ ἐδημασίου εἰς τὸν Ὅδιον (Κερ. Π.) Ποιὰ λοιπὸν εἶνε αὐτῆ ἢ φίλον μου, πὴν εἶχε νὰ μου γράψῃ δύο χρόνια, καὶ ἄμα ἔλαβε τὸ Δελτίον τοῦ Ἐράνου, τῆς ἔξακαθάης;

Ἡ Κική, Μικρὴ Ἀθλητὰ, πρὸς τὴν ὁποίαν οἱ φίλοι μου ἔχουν τὴν καλοσύνην νὰ στέλλουν κάποτε γραμματόσημα, εἶνε μία ἀπὸ τὰς δώδεκα ἀδελφὰς τοῦ Ἀναγία. Ἀναγίας δὲ εἶνε ὁ ψυχολόγός μου, πὴν σας διακεῖται καὶ σας ἀρελεὶ μετὰ τὰ ἀστεῖά του. — Ναί, ἤμωνα κί' ἐγὼ εἶτε τὰ παιδιὰ εἰς τὴν Εὐρώπην κἀμνονα τώρα συλλογὰς ἐγγύμων φαντάζομαι ὅτι μία πλουτῆ συλλογὴ θὰ εἶνε πολὺ πλέον τερπνὴ καὶ διδασκτικὴ ἀπὸ μίαν συλλογὴν γραμματοσήμων ἄλλὰ θὰ ἔχη φασαρίαν... Συγχαίρω σὲ καὶ τοὺς οἰκέλους σου

διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν σας ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοκάιδος».

Ὁ Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου, ὁ ἐπινοητικώτατος, μοῦ κάμνει σήμερον μίαν πρότασιν. Ὅπως, λέγει, ἔθεσα χρηματικὸν δικαιοῦμα διὰ τὰς προτάσεις περὶ ἀναλλαγῆς Δελοῦς, οὕτως νὰ θέσω καὶ διὰ τοὺς Ἀσκασιούς καὶ τὴς Πληροφωρίας. Τὸ εὐρίσκει λογικώτατος, διότι αἱ προσωπικὰ κατωχωρίσις εἰς ἄλλα τὰ φύλλα κληρῶνται ἔπειτα δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ εἶχαι ὀλιγοτέρας πληροφωρίας, θὰ ἐξουδεῖζαν ὀλιγοτέρας τόπου, καὶ τὸ κυριώτερον, θὰ ἔλειπαν τὰ παράπονα. Πῶς σας φαίνεται αὕτῃ ἡ ἰδέα; Δὲν εἴκει πραγματικῶς νὰ μελετηθῇ;

Ναί, Μόσσα τοῦ Χοροῦ, φαντάζομαι κ' ἐγὼ αὐτὴν τὴν ὠραίαν ἡμέραν, ὅταν ὁ «Ἑλληνοκάιδς» θὰ φθάσῃ εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ θὰ τὸν ὑποδεχθῶν διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως μετὰ τὸν μεγαλύτερον ἐνθουσιασμόν ποῦ γίνεται. Ἀλλὰ τώρα ἀκρότη δὲν εἶνε καιρὸς διὰ τέτοια ὄνειρα τὴν ἔνε κακρὸς ἔργων, ἐννεγείας, ζήλου, δραστηριότητος. Καὶ ἂν ἐργασθῶμεν ὄλοι μέχρι τέλους, ὅπως ἤρξομεν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία θὰ θανατηγῇ καὶ αὐτὴ ἡ μεγάλη καὶ παθητὴ ἡμέρα ποῦ ὀνειρεύεσαι.

Μακρὰ ἡ ἐπιστολή σου ναί, Ζωλέϊκα [ΕΕΕ], ἀλλὰ διόλου ἐνοχλητικῇ ἀπειναντίας τὴν ἐδέχασα εἰς μίαν στιγμὴν. Δὲν ἤξευρα πῶς νὰ σοῦ εὐχαριστήσω διὰ τὰς τρεῖς ἐννεγείας σου ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοκάιδος» θὰ ἤμουν πολὺ - πολὺ εὐτυχῆς, ἂν εἶχα καὶ ἄλλους φίλους νὰ ἐργάζωνται πρὸς αὐτὸ. Ἐγχερω καὶ τὰ δύο σου σχέδια καὶ ἂν μποροῦν νὰ ἐκτελεσθῇ. Ἡ ἐπιστολὴ σου πρὸς τὸν Πρόεδρον θαυμασία. Αἱ λύσεις σου λαμβάνονται τακτικὰ.

Ἰδὲς τώρα τί σύντομος, τί ὠραία, καὶ προπάντων εἰ περιεκτικὴ εἶνε ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ τοῦ Κώματος τῆς Προποντίδος (τὸ ψευδώνυμον δεκτὸν): «Ἡ μικρὰ μου καρδιά πάλαι εἶδε ἢ ἑλληνοκάιδος, καὶ ἐνθουσιωθὴς ἀποδέχεται νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνοκάιδος ἔρανον. Δίξασθε λοιπὸν, μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου διὰ τὴν πρωτοβουλίαν, καὶ τὴν ἀπὸ 25 δραχμῶν εἰσφορὰν μου.» Τίποτε ἄλλο.

Καστανῇ, λαμπρὰ μοῦ περιγράφεις τὴν τελετὴν τοῦ Μπουκατιοῦ Βραβείου. Δὲν φαντάζεσαι τὴν χαρὰν μου, ὅταν μῆκος εἶτε τὴν Ἀ' Ἐπαινοῦ ἔλαβεν ἡ φίλη μου Μηγελοπῆ Ἀχιμὸς Κλεομένης, ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἑλληνοκάιδος ἑλάσα, ἡ τιμὴ ποῦ ἔλαβε, καὶ ἔλθῃ δευτέρα μετὰ τῆς δεκατοῦ συναγωνιστῶν, εἶνε τὸσον μεγάλη, καὶ τὸσον μετὰ καλεῖται, ὥστε θὰ ἰδημοσίευσαι τὴν εἰκόνα τῆς ἂν ἦθῃ δὲν τὴν εἶχα δημοσιεύσει.

Τώρα ἔχει τὸν λόγον ἡ Θαλασσοπόλα [ΕΕ]: «Σοὺ ἀποστάλλω τὴν κενθρὴν εἰσφορὰν μου, μίαν δραχμὴν, πρὸς πραγμαματοποίησιν τοῦ ευγενούς πόθου τῶν Ἑλληνοπαίδων. Μή σου φανῇ ἐγωιστικὴ ἡ φράσις αὕτη φασούλι γερμίζει τὸ φασούλι, καὶ ἂν οἱ ἐπανορθοῦ γῆς Ἑλληνοκάιδες ἐπροθυμοποιούντο νὰ στείλουν ἀπὸ μίαν δραχμὴν, τότε ἡ ἡμέρα τῆς πραγματωκοποίησεως δὲν θὰ ἦτο μακρὰν. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἀσκοπηθῶν ὡς παράδειγμα τῶν φίλων μας Ἀγγορολογιώτατον, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θὰ σοῦ στέλλω τὰς μικρὰς μου ἐπινοήσιας» πῶτην δὲ χαρὰν θὰ εἰσθάνομαι, βλέπεται οὐχὴν τὸ ὄνομά μου εἰς τὴν ἱερὰν Βίβλον τῆς Γενέσεως, καὶ συγχαίρωσιν κ' ἐγὼ εἰς τὴν πραγματωποίησιν ἐνὸς ἰδαίου. — Τὰ βλέπετε; Ἐπεί πρέπει νὰ σκεφθῶν ὄλοι οἱ Ἑλληνοκάιδες. Καὶ ἄμα σκεφθῶν ἔτσι, — τὸ ὅποιον εἶνε εὐκολώτατον, — πῆς μοῦ, εἰς δύο ἔτη γίνεται ἡ δὲν γίνεται εἶνε μεγάλο; καὶ ροδερὸς «Ἑλληνοκάιδς»;

Ποία εἶνε ἡ ἐκ Πατρῶν Α. Α. Π. ποῦ θέλει ψευδώνυμον; Ἐβέλασε νὰ ὑπογράψῃ καὶ ἐνομιμὴς ὅτι θὰ τὴν ἐνομυθῶ μόνον, ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ.

Ἐγχερῶνους τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρῆς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Σεμνῆν Κόρην (Μ. Μ. αὐτὸ ἔξελειξε εἰς τὸ δ' ἔτος)

ἔχει θὰ το γράψῃ σὺ εἰς τὰς λύσεις: εὔνη διὰ τὰς ἐνθουσιωθῆς ἐνεργείας σας ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνοκάιδος» ἢ Ἐσπερον (Ω. Ω. καὶ χαιρὸν ποῦ τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ ἔγινε κληρονομικόν) Ἐρμυθράν Ἀνθοδέσμη (Ο. Χ. αὐτὸ προσιπὼ) Σουρουφίδη Ἀγγῆν (Μ. Σ. αὐτὸ ἔξελειξε) Βασίλειον τὸν Χρυσὸθ (Ρ. Κ. ἔξελειξε τὸ πρῶτον) Ἐνδολεῶν (Π. Κ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον) εἶπα εἰς τὸν κ. Σενοπούλου πόσον καὶ πῶς σὲ ὤφειλαν σὲ «Ἐκτελεστὴν» του, καὶ ἔχρη καλὸν καὶ Κολοδὸν τῆς Λευκάδος (Α. Α.)

Ἀσκασιοί, Πληροφωρία: Ὁ Μικρὸς Σὺλλογος Χαλιβῆς «Ἀγάπη» ἐκρομηθεύθῃ τετραδία Μ. Μυστικῶν καὶ Χάρτην τῶν Λύσεων, χάρη τῶν ἐκεῖ συνδρομητῶν πληροφωρὸν δὲ τὸν φθῶνον μου δὲ δέχεται μὲλῃ ἀντεπιστέλλοντα, καὶ ὁ βουλωμένος ἂς ἀποταθῇ πρὸς τὸν κ. Π. Κατρίφαναγιώτην, εἰς Χαλιβίδα - τὸ Φᾶρι τῆς Σηρᾶς πληροφωρὴ τὸν Ἐνδοθὸν Σὸβλι θὰ ταρχικῶν εἶνε Ἐ. Α. Η. ἤγει δὲ καὶ τὸ ἰδικά του - ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαλοῦκᾶ εὐχεται εἰς τὸν Ὀργεᾶ μετὰ εἰς διὰ τὴν καινούργια εφορὰ πού του ἔστειλαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας - ἡ Ἀλλοπροκάλλος ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ δι' ἐπιστολῆς τὸ ἔνομα τοῦ Ἀνθου τοῦ Ζαπτείου, εἰς τὸ ὅποιον θὰ εἶπῃ καὶ τὸ ἰδικόν της.

Ὁ Μικρὸς Πανοφύργος ἀσπάζεται τὸν Ὀρμον τοῦ Φαλήρου - τὸ Μεσολογιτάει μόνον ἂν ἀναλλαγῇ Μ. Μυστικῶν δύνανται νὰ κανέρισθῃ τὰρχικὰ τοῦ εἰς τὸ Κάρασπον Ἀραπάκι - ἡ αὐτὴ πληροφωρία ἐκ μέρους τῆς Τυρινοθς πρὸς τὸν θαυματοῦν τὸν Ὀραϊον Τεχνῶν, ἐκ μέρους τοῦ Λεοπαράδωκος πρὸς τὴν Φθινοποριτῆν Νόστι - ἡ Μάγισσα Κίρρη ἀσπάζεται τὴν Ἐμμερον Περιστερὰν καὶ τὴν πληροφωρὴν θὲ ἔνεδς ὀλιγοθὰ πραγματωποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία της - ἡ Λισνοσκηπῆς Δίρρη εὐχεται εἰς τὴν Διοπεροφωρῶσαν ἐπὶ τῆ ἐσοτῆ τῶν γενεθλίων της ἔση πολλά καὶ αὐτοῦχθ - ὁ Πενναορθῶν ὄντας ἀσπάζεται τὸ Ζορορὸν Νέρος - τὸν Μικρὸν Διάβολον - τὸ Ἑλληνοκάιδος Ἐδαφος ἀσπάζεται τὴν Μόσαν τῆς Ἀστρονομίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔγραψας, καὶ ἤγει τὰρχικὰ τοῦ Φαθηλοπῆ - ὁ Σεντεπόμενος Σινοπέδος χαιρετᾷ τὴν κατωρίτισσιν τοῦ Φοινικίδα καὶ ἐπιρῶλιασται μετὰ τῆ γνωρίσῃ τὸ ἔνομα τῶν - ἡ Μικρὰ Ἀθῆς ἀσπάζεται τὴν Κυματίζουσαν Θάλασσαν - ὁ Νεαρὸς Ζωγράφος ἤγει τὰρχικὰ τοῦ Ἀγγελοῦ της Ἀγάπης - ἡ Μαργαριτοφόρος ἀσπάζεται τὴν Ἰακίην Μαργαριτῶν - ἡ Ἑλληνοκάιδος Ν. Καπακοῦδου εὐχαριστᾷ τὴν Ναυτοπόλαν διὰ τὴν ὠραίαν τὴν κάρταν καὶ δέχεται, ἂν θέλῃ, νὰ μεταλλάξῃ Μ. Μυστικῶν - ἡ Καστανῇ ἀσπάζεται τὴν Ἑλλικρινὴ Φιλίαν καὶ ἤγει Ἀλληλογραφίαν μετὰ τὴν Πλησιφῆ Σελίτην - Μερικά ἄλλα ἀνεβλήθησαν διὰ τὸ προσχῆς ἔχεται ὑπομνην.

Μικρὰ Μυστικῶ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουσι: ἡ Ἀμυθρὰ Δέμη μετὰ τὴν Ἄνναν Σπιδάην, Μόσαν τοῦ Χοροῦ καὶ Νεαρὸν Μουσιθῶν - ὁ Ἐθθμος Ναυτης μετὰ τὴν Βλαχοπούλαν καὶ Ἀνθοπόλιν τῆς Βερόνης - ἡ Ἀποπέτσια Ἐλις μετὰ τὸ Μειδίωμα τοῦ Ἐρασι, Ἐποψήγιον Ἐβελιαν καὶ Ἀσιθῆ τῆς Νεοπέλους - ὁ Συναχωμέτος Ποντικὸς μετὰ τὴν Τσουριθῶν - ἡ Ἀσοδοδάκος Καλλιθέγῃς μετὰ τὸν Ἀσπροποταριτικὸν Μαθητῆσαν Καλλιθέγῃ θὰ καὶ Νεαρὸν Ζωγράφον - ἡ Διοπεροφωρῶσα μετὰ τὸν Καρχαριαν τοῦ Φαλήρου - ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα μετὰ τὸν Βροστολοῦν Ἀνυθῶν - ἡ Συννεγώθη Ημέρα μετὰ τὴν Μόσαν Ἐβελιαν, Ποιητῆσαν Σαπῶ καὶ Νεαρὸν Ζωγράφον - ἡ Κικληνὴ Ἐσχη μετὰ τὸν Γλυκὸν Φιλίκα, Κοραλίαν Μασαί καὶ Παιδικὴν Ἰαράν - ἡ Ἀμαρυλλίς μετὰ τὸν Λίθηρα, Λεοπαράδωκον, Μενεξεδένιον καὶ Κίχλην - ὁ Ἐλληνοκάιδος Ἀμερικανόσιος μετὰ τὸν Ἐλκεωκον τὸν Κερωνόθ, Ἡλιον τῆς Ἀγγῆς καὶ Σαμακῆν

Σημαίαν - ὁ Τριμηρὸς Γίγας μετὰ τὴν Ἀποπέτσαν Ἐλίδα καὶ Ὀλδάνθη Νηράιδος - ὁ Ἰωάννης Στεφανὸν μετὰ τὴν Ἑλλικρινὴ Φιλίαν, Μενεξεδένιον καὶ Κόρην τοῦ Σουρουφίδη Ἀγγῆν - ἡ Σαφειδῆς Χειλωθὶς μετὰ τὸν Κάρωθ - ἡ Ἰωρ τοῦ Ἄγγου καὶ Ἀναγία τῆς Κρανῆς - ἡ Κομοδία τῆς Ζωθῆς μετὰ τὸν Νεαρὸν Μουσιθῶν καὶ Κίχλην - ὁ Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου μετὰ τὴν Ἐμμερον Περιστερὰν, Θεαγέτην καὶ Ἑλλικρινὴ Φιλίαν - ἡ Ἑλληνοκάιδος Φοστανέλλα μετὰ τὴν Κιδάρων τοῦ Τατοῖου, Κυματίζουσαν Σημαίαν, Νεαρὸν Ζωγράφον καὶ Κόρην - οἱ Ὀραϊοὶ Πρίγκιπες μετὰ τὸ Κάλωθ Ὀριως καὶ Καλλιθέγῶν Ἀρακαίθα - ἡ Σαλονικιτῆ Ἐλθᾶ μετὰ τὸν Καλλιθέγῶν Ἀρακαίθα καὶ Ἀναχωρῆσαν Ἐβελιαν - ὁ Λεοκοκάιδος Διογενίθης μετὰ τὸν Φαλήρῃ τῶν Ἐδῶν, Βροστολοῦσαν Ἀσπυρὸν Νέρος μετὰ τὸ Μενεξεδένιο Μπουκατῆσαν, Κυματίζουσαν Θάλασσαν καὶ Συμφοροπούλαν - ἡ Ἑλλικρινὴ Φιλία μετὰ τὸν Καρχαριαν τοῦ Φαλήρου, Ἑλληνοκάιδος Φοστανέλαν Πόλικαν Μαζοῦρικαν - ὁ Ἀσπροποταριτικὸς μετὰ τὸ Φᾶρι τῆς Σηρᾶς, Πορθῶσαν Καρθίαν καὶ Κερωνόθ τῆς Μεθισσίας.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὰ φιλίκα στείλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀμαρυλλίδα (θὰ ἔλεγα εὐχαρίστως ἐπὶ ἱερῆς ἀπὸ τοὺς φίλους μου ὄνομα διὰ τὸ στυλάκι μου - ἀλλὰ φαντάσαι πόσα θὰ μου ἔστειλαν, καὶ πὴν τόπος νὰ τὰ δημοσιεύσω) θὰ ἔγινετο σωστὸς Διαγωνισμός! Ἀλλοπροκάλλος (εὐχοίμαι πάσαν ἐπιτυχίαν) Μαρία Χ. Σακελλαροπούλου (σοῦ ἔστειλα τὸν 22ον τόμον ποῦ ἔχει τὸν Μικρὸν Ἀδρόνον - εἶδες τί λαμπρὸν πράγμα!) Ἀνθούχον Πηθεῖα (ἡ Ἀγγελικὴ ἐπελιόσεν ἔκεινο τὸ ἔκειαι συνῆκει ἡτο λάθος!) Ρυγολέων (θὰ κἀμνε δὲ λέγει ὁ Κανασιός: θὰ μοῦ στείλῃς 1 φ. καὶ θὰ ἀποτήνῃ νέαν ψευδώνυμον πρὸς ἐλλογῆν) Ἰωάννην

Θαδ' ποῦ μ' ἐνθυμήθηκες ὑπὲρ' ἀπὸ τῶσαν καιρῶν! λοιπὸν τώρα θά μου γράψεις τακτικώτερα; σὺ ἔστειλα τὸ φύλλον.) **Ἑλλητικὴν Νάυαρχίδα** (ἐκρέβασας καὶ ἡσύχασαι· ναί, εἶδες λοιπὸν εἰ ἐπιβεβαιώνεται ποῦ ἦτο το Ἄ' Δελφ. ἐν τῷ Ἐράνου;) **Μικρὸν Ἀδελφῆν** (σήμερον ἐπέλεγο ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου) **Θεραπευτικὰ τῶν Μουσῶν** (δὲν ὑπάρχει λόγος νύνησυχης· ἐποστὲ εὐκαίρησις τὰ στέλλεις.) **Μαρίαν Γ. Ρηγοπούλου** εἰς τὸν φίλλον δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἓνα χαρτί μὲ τὴν διεύθυνσίν μου καὶ μὲ τὸνομα σου· τί εἶπαισις;) **Μικρὸν Ἰάτριον** (μὰ διὰ τὴν τύχην μου καὶ αὐτὸ; νύπορασας; νὰ μου γράψῃς μιὰ φορὰ, καὶ νύναποδογύρισθαι τὸ καλάμην ἐπάνω εἰς τὸ γράμμα; καὶ νομίζεις δὲ μὲ κρανοκοιοῦν αἱ ἄλλαι λέξεις ποῦ μου ἔγραψες ὑπὲρ; ἄ, θέλω νὰ μου ταναγράψῃς;) **Ἰσημερινὸν τοῦ Ἰσομοῦ** (θεασατικὸν τετραδία ἕως τώρα εἶνε πολὺ ἀρεστὰ ὁ Ἄναϊας φέτος δὲν εὐκαίρησ' πολὺ διὰ Φάληρον· ἔχει τὰ φαιδρὰ τοῦ μηδὸς, ἐτοιμάζει τὴν Κυριακὴν, καὶ ἴσως—δίδει αὐτὸ δὲν ἀπερασίσις ἀνήν, — θὰ ὑπάγῃ ὀλίγον καὶ εἰς τὸ Παρίσι διὰ νὰ σὰς περιγράψῃ τὴν Ἐκθεσιν.) **Κουκουρικὸν** (χαίρω παρὰ πολὺ ποῦ ἔγινες ἐνταῦθα καλὰ; νύ φιλῶγεσαι ὁμοῦ ἴσον εἰμπορεύσιν ἔτερον σήμερον ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου) **Ἐγγατον Πέλλαρον** (θὰ λάβῃς;) **Μαθρον Πηγιόν**, Ἀθῶν τῆς Κερκυρας (δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω ποῦ ἐργάσασαι τὸσον διὰ τὸν Ἑλληνοπαίδα· ναί, εἶδες τί θαυμάσιον ἦτο τὸ περὶ αὐτοῦ ἔχρον τοῦ Ἄσπεως;) **Σεμνητικὸν Σινωπία** (ἀπαντῶν διὰ τὸ ἔβον εἰς ἄλλον παραπάνω) **Τοξικὸν Ἀπὸλλωνά** (βεβαίως· ἀσθενης· καὶ ὁδοιπόρος ἀμαρτίαν οὐκ ἔχει) καὶ δὲν περὶθεῖ ἐν ἔργῳ σὺ ὀλίγον νὰ στείλῃς τὰ τετραδία· χαίρω διὸτε ἔγινες καλὰ καὶ διὸτε εἰς τὴν ἀνάγκην μου εἴρας ἀνακοφήσιν κατὰ τὸ διδοτικὸν τῆς ἔδουπρας σου ἀσθενης;) **Ἀσπροντομαίην** (ναί, οἱ τοιοῦτοι εἶνε πάντοτε ὀλίγοι) καὶ αὐτὸ μὲ παρηγορεῖ ἀνεγγυασα· τὴν μετὰφρασίην σου· καὶ μου ἔγραψεν πολὺ καλῶ· εὐγε!) **Βραίου Πρίγκιπας** (καὶ ὁμοῦ ἀπεδείχθη διὰ πειραμάτων—καποῦ τὰ ἐδόθησαν τοῦλάχιστον, — διὰ τὰ ἄγρα εἶνε εὐκαίρητοτέρα ἀπὸ τὰ κορίτσια καὶ διὰ τὰ κορίτσια μόνον κατὰ τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ πάου ἢ τῆς χαρῆς ὑπερτεροῦν· εἰ λέγεται δὲ αὐτὸ; δὲν εἶνε περιέργον;) **Μικρὸν Ἀεθία** (ἔδει σε ὁ Θεὸς, ποῦ εἶδες τὸς Ἀγγέλους εἰς τὸν τοῖχον!) **Ρωσάριον** (ὁ περὶ σὺ μ' ἐπαῖχος δὲν εἶνε συνδρομικὰ· ἔγινες καλὰ;) **Γρηγοριὸν Νέστον** (εὐχαριστῶ θερμῶς· αἱ παραγόμενοι σου ἐξελέθησαν;) **Συραχὸν Ἀε Μπερκεράν** (καλῶς ἤλθε! μὲ πολλὴν εὐχαριστήσιν ἀνεγγυασα τὰς ἐντυπώσεις ἐν τῷ εἰς Παρίσιον ταξιδίου· ἄλλοτε τὰ Π. Πνεύματα νὰ τα γράψῃς εἰς χωριστὸν χαρτί, ἔχει μὰζι μὲ τὴν ἐπιστολήν.) **Νεσρον Ζωγράφον** (ὁ ὁπῆς, συμπεριφέρμας τὴν ἰδέαν τοῦ Ἀγγελολογικωτάτου, μὲ στέλλει καὶ δευτέραν εἰσφορὰν διὰ τὸν Ἑλληνοπαίδα· εὐγε τοῦ ἴσον δι' ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐπαῖχα· εἰμαι μὲ τὴν γνώμην τοῦ μπαμὰ τοῦ· σ' ἄν μετροῖν ἀριστόν;) **Τύριον** (ἐπιτικὸν γρηγορα νὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν τὴν ἰδέαν τοῦ hazar· θὰ ζητήσω ἀπὸ ἄλλους τοὺς φίλους μου χειροτεχνήματα, καὶ νὰ ἴδῃς εἰ θὰ μαθευθῶ ἄ, βεβαίως, θὰ γίνῃ τὸ ἀριστερὸν hazar ἀπὸ ὅσα ἔγιναν ἕως τώρα εἰς τὰς Ἀθήνας.) **Νεπελιδὸν Οὐρανὸν** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπεδάτωμα καὶ ἔγκριον τὸ ψευδώνυμον τοῦ νῆου μου φίλου) **Μιρίστον Νέστον** (ἢ εἰσφορὰ σου ἐλήθη εὐγε!) **Κῆμα τῆς Σαλαμίνος, Διονυσίαν Γ. Μπαρδατοπούλου** (εὐγε! ἄ, μὰ τὸ Ζακυνθιάσιον σήμερον ἔδωσαν κ' ἔγιναν· ἔτσι οἷς θέλω, παιδιὰ μου, νὰ μου γράφετε, νὰ φαίνεσθαι καὶ σεῖς, ἀπὸ τὴν μυροβόλιον καὶ ποιητικὴν νῆσον) **Ἀδερφόν** (ἀπλοῦστατα, θὰ δημοσιεύσιν ἀργότερα· ἔχρον καιρὸν ἀκόμη· θὰ δημοσιεύσιν, ἕως νὰ ἐπανηρθοῦν θὰ εἰ δημοσιεύσιν· Ἀσκήσεις τοῦ Διαγωνισμοῦ.) **Γεωργίου Κ. Καλλάρην** (ἔγραψα εἰς τὸν Ρωσικὸν Κιπρίων νὰ μου στείλῃ

ἢ ἀντίγραφον, διὰτι δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ εἴρω τὸ πρῶτον μὲν εἰς τὸς σωρούς τῶν ἐπιστολῶν) **Κίχλην** (ένα, δύο, τρία τέσσαρα γράμματά σου ἔχω ἐμπρὸς μου αὐτὴν τὴν ἔβδομάδα, καὶ δὲν ἠξέδωρα εἰς ποῖον νὰ σου προσηπαντήσω· θὰ ὄραθα καὶ ἐνδεαφέροντα· δὲν ἠξέδωρα ἂν θὰ προσηπαντῶ εἰς τὸν προηρότον καὶ Διαν. Μετὰφράσεις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) **Δημήτριον Πικιῶν** (ἔχει ἐν μόνον ρητόν· εἰμπορὸν νὰ κρινῶ Καλλιγραφικὸν ἀπὸ μίαν ἢ δύο γραμμάς; πρέπει νὰ σταλῇ ἀδελφῆρος εἰς;) **Δικατηρίην Μ. Ζαφειροπούλου** (οἱ συγγάριον διὰ τὴν γενναίαν εἰσφορὰν σου· τὸ ψευδώνυμον ποῦ ζητεῖς ἀνήκει εἰς ἄλλον φίλον μας καὶ ἀνεπίμν νῆον) **Μαντήστον Λεωθεῖας, Μαργαριτοφίλον** (μὰ τὴν πολλὰ γραμματικὴ μὴ ἢ Κικὴ ἐκτραλλὰθη) **Κεφαλληνίακὴν Ἀθῶν, Μελιότην** (θὰ σταλοῦν ἀσφαλῶς καὶ ἡσύχαι· θυμῶσαι εἰ συγγὰ πού μου ἔγραψες πρῶτα;) **Τριφύλλι** κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Ἰουλίον, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Βιβλία τετρά, μορφωτικά καὶ ἠθικά, δι' οἰκογενείας, πλουσίου εἰκονογραφημένα.

Διαφόρων τιμῶν:

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, τόμος πολυτελής μετὰ 60 εἰκονογραφίῶν καὶ χρωματιστοῦ ἑξωφύλλου. Τιμὴται ἄδειος φρ. 6· χρυσόδετος φρ. 8.— **Τετάρθον** καὶ ὀλίγα ἀνεῖται ἐπὶ χαρτοῦ πρώτης ποιότητος, τιμῶμενα ἄδειος φρ. 7, χρυσόδετα φρ. 10.

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΙΣΜΟΣ, μετὰ 25 εἰκονογραφίῶν. ἄδειος φρ. 1,75. Χρυσόδετα φρ. 3,25.

ΤΟ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ τοῦ ἄνθρωπου ἐπὶ τῶν εὐγενῶν φερθεσθαι. Τιμῆται φρ. 0,60.

ΛΕΥΚΟΜΑ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ, ἐκ 25 τετραδίων τιμῆται ἄδειος φρ. 3, χρυσόδετος φρ. 5, (Πολλοῦνται καὶ χωριστὰ τετράδια κρῖς φρ. 0,15 ἕκαστον.)

Η ΜΟΥΣΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ποιήματα Α. Κατακουζηνῶ. ἄδειος φρ. 1,50. Χρυσόδετος φρ. 2,50.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, εἰς τρία κομιδία, ἂν ἕκαστον τιμῆται φρ. 0,50. Τὰ τρία ὁμοῦ χρυσόδετα, φρ. 2,50.

Ο ΦΩΤΗΣ, ποιήματα τοῦ Χ. Σαρρατζιδου. Τιμῆται φρ. 0,60.

Εὐδοκονται ἀπαντα ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Δι' ἄλλους στέλλονται μέχρι τῆς 14 Ἀγουστοῦ.
 Ὁ χρόνος τῶν λύσεων ἐπὶ τῷ ἑκάστῳ δὲν νὰ γράφωμαι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμῶν, πλεῖστον ἐν τῷ Ἰσχυρίῳ μας εἰς ποσὸν, ἔν ἕκαστον ποιήσει 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1.

332. Αεφίγραφος.
 Νόστιμον φέρῃ, μαγαπάς πολὺ.
 Ἐπῆμα ἔ'ενα μέρος μακρινὸν,
 Ἐμπρὸς μου τῆρα ἕναν παταμὸν,
 Καὶ ἔστη σιγῆν ἐγίηκα κοιλί! [Ε]

333. Στοιχειδούργος.
 Μὲ τὸ βῆμα κἀμιν παταμόν,
 Ὅμοῖς μὲ τὸ εἶμα' ἐρκετόν. [Ε]

334. Τονόργος.
 Ἐμ' ἐλαφρὸν τι πλοῖον ἄν δύνωνται,
 Εἰς θλους σὰς, ὡ λυαί, θὰ παραστασῶ.
[Ε]

333. Ἀναγραμματισμῶς.
 Ἄν ἐπίρρημα θέλησις τόκου ναναγραμματισμοῦ, Στὴ σιγῆν θὰ σχηματισθῇ ἴσος ἐπῆρημα. [Η] λυσας;

Ἐστέλη ἐπὸ τοῦ Ἀδερφῶν [Ε]

336. Τρίγωνον.
 1.— Ἐπίθετο, καλῆς σημασίας.
 2.— Συνηθὸς ἐκδήλωσις εὐχαριστήσεως.
 3.— Ἄρτυμα.
 4.— Ζῶν τετραπύον.
 5.— Ἀνεωμορία.
 6.— Γράμμα.

Ἐστέλη ἐπὸ τῆς Ἀνεωμορίας [Ε]

337. Κρυπτογραφικόν.
 2 3 4 5 6 7 8 = Φυσικὸν φαίνεμον.
 2 4 3 = Κάτι τῆλοῦ καὶ φάριον.
 3 2 6 8 7 8 = Ἄργοναύτης.
 4 5 3 4 = Εἶδος ἀνέμου.
 5 8 = Ζῶν.
 6 2 8 8 7 8 = Κένταυρος.
 7 8 7 8 = Ζῶν.
 8 7 5 8 4 = Ἄγχα ἀπύλα.

Ἐστέλη ἐπὸ τοῦ Ἀσοχάρητος [Ε]

338. Ἐπαυρόθωσις φράσεως.
 Μικρὰ παιδιὰ, ὁ ἰσχυρισμὸς εἶνε διὰ μόνον δι' ἠ ἀνόητος ἀπίστιας εἶνε.
Ἐστέλη ἐπὸ Πολιμῆτος Ἀσοχάρητος [Ε]

339—340. Κεκορμμένα ἐνόματα γυναικῶν.
 1.— Τρῶγε μόνον ἓνα ζῆς.
 2.— Γελᾷ δ' ὁ μωρός κἄν τι μὴ γελοῖον ἦ.
Ἐστέλη ἐπὸ τοῦ Ἐδουαῶ Ἰγασου [Ε]

341. Ἀκροστιχὴς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.
 Νάναγραμμιαθῶσιν αἱ κατωτέρω λέξεις οὕτως, ὥστε τὰρξικὰ τῶν νέων λέξεων κατὰ σειρὰν νύκατελέσουν ὄρος τῆς Ἑλλάδος: Ἄρκα, σῖτος, τόπος, Ἀθῶν, ποδῆ, ἄλως.
Ἐστέλη ἐπὸ Πυθιοῦ τοῦ Σαυίου [Ε]

342. Φωνηεντόλιπον.
 πλλ.μετ. κἄκς. κ.χλν. πλ.
Ἐστέλη ἐπὸ τοῦ Ἰπποῖτου Γουκελίμου [Ε]

343. Γέφυρος.
 Παί ρας Μ—δεῖ Ἀνάν.
 τέλι [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Διαγωνισμῶν τῶν φύλων 19 καὶ 20

234. Κατὰν (κατὰ, νῖ)—**235.** Φανῆ (φᾶ, νῆ).
236. Ἄλας—**Αἷας.**

237. ΠΥΡΑ (καρδία ΡΥΠαραί.)
ΥΙΟΣ (ἐν ΣΟΙ Υἰάρχει.)
ΡΟΔΗ (Η ΔΟΡΑ)
ΑΣΗΡ (ΑΡΗΣ Ἀπείρου)

238. Ὁ Τίτος. — **239.** Φιλόμωσος Νέανος, Δερμαχίτη, Οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος, Μεναεεθένιος, Ἀνθόπωλις τῆς Β. ῶν. — **240-244.** α') τῆ ἀνταλλαγῆ δὲ τοῦ Α, Π, σχηματῶνται: πανία, ἀγαπῶ, ἀπέχω, ράπτω, Πάθος. β') διὰ τοῦ Σ, Ο: Αἶνες, πάγος, πάγος, Πέρος, πώπος. γ') διὰ τοῦ Ρ, Ω: ραῖνω, ἀκορᾶ, χῶρος, πέρρα, Πέρος. — **243.** Δωρὸς τὴν φτέρην ἔτριβε, καὶ τοῦ κεφαλῆς τοῦ. — **246.** Ἐφετῆ.

247. Σολωμὸς (σὸλ, ὄμος) — **248.** Γέρας—**λέρος**. — **249.** Ἄλας—**Ἀσία.** — **250.** Εἶχε 7 αὔγα. Εἰς τοῦ α' ἕσασε $3 \frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 4$, εἰς τὸν β' $1 \frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 2$, καὶ εἰς τὸν γ' $\frac{1}{2} + \frac{1}{2} = 1$.

251. Σ Μ 282 Ὄξϊαν.— **253.**
 Δ Δ Δ Ν Δ Οἱ ἔσκαθόντες, διὰτι Ρ Ρ ὁ κλέψτης ἐσκαθό-
 Δ Η Λ Ο Σ νελ. — **254.** ΑΝΤΙΟ-
 Ε Υ ΠΗ ΦΑΔΑΡΙΣ (Ἀφῆ-
 Ι Ω Ν Ι Α κή, ΝΑπόλεον, ΤΑῆ-
 Σ Σ μών, Ἰάσμος, ὈΡᾶ-
 τιος, Πνδαρὸς, ἸΣαῖας.) — **255.** Μερικὸν πλοῦσιον καὶ ἀπαιδέυτον, χρυσοῦν ἐστιν ἀνδρᾶκο-
 δον. — **256.** Ἐπιμελεῖα νικᾶται πᾶσα δυσκο-
 λία.